

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologiæ Moralis

Busenbaum, Hermann

Monasterii Westphaliæ

Dub. I. Quid sit, quæ ejus materia, forma, & minister?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40957

him; quoad eum verò qui contraxit, non ex-
tingui obligationem, si alter expectet, sed su-
spendi, & matrimonio isto soluto teneri ad im-
plenda sponsalia priora, docet Pont contra Sanch.
qui vult omnino dissolvi, v. Dia. p. 3. t. 4. R. 209

XI. Si sponso nova superveniat hæreditas, ita
ut illi sponsa jam sit inæqualis, non habet ideo
ius resiliendi: quia non est deceptus in condi-
tione sponsæ, in qua nulla facta est mutatio. Idẽ
est de sponsa, si ipsi hæreditas nova superveniat,
Sanch. Con. Reg. Dian. p. 3. t. 4. R. 286.

Resp. II. In supradictis causis, quando manife-
stæ sunt, non requiritur autoritas Judicis ad dis-
solvenda sponsalia, alioqui requiritur. Quod si
sponsus cognito suo jure resiliendi, nihilomi-
nus carnaliter cognovit sponsam, censetur tacitè
suo juri renunciasse, & sponsalia ratificasse, Lay.
p. 2. n. 23.

CAPUT II.

De Matrimonio secundum se.

DUBIUM I.

Quid sit, quæ ejus materia, forma, &
minister?

RESP. Est Sacramentum inter baptizatos, quo
vir & mulier sibi mutuo legitime corpora
sua tradunt ad perpetuam vitæ societatem, usum
prolis suscipiendæ, & remedium concupiscen-
tiæ. Materia ex qua, & proxima, est mutuus con-
sensus,

consensus, externis signis expressus, quatenus habet rationem traditionis. Forma autem est idem consensus, quatenus habet rationem acceptationis, *Suar. 1.3.d.2. s.1.a.1 Sanch. Vasq.* Minister, non est Sacerdos, sed ipsi contrahentes, quia hi ponunt materiam & formam. Porro matrimonium dicitur ratum, quando contractus est factus, etsi non sit secuta copula carnalis. Consummatum verò dicitur, quando ea secuta est. *Vnde resolves.*

I. Validè & licitè contrahi potest cum pacto continentiae, sine intentione proles, & remedii concupiscentiae. Ratio, quia non pugnat cum essentia Matrimonii. Et patet exemplo B. Virginis, & S. Josephi.

II. Non videtur licitum, contrahere tantum propter voluptatem carnis, vel vanitatem, quia finis dicitur esse honestus. *Nav. c.20. n.79. Sanch. l.2.d.29.q.3.*

III. Licitè contrahitur in remedium concupiscentiae, (nihil aliud intendendo) modò proles positivè non impediatur: hoc enim sub mortali non licet, *Con. d.25.d.2. num. 16. Pontius l. c.21. Hurt. d. 4. Perez. d. 18 s.7.n.6 ex 1. Cor. 7.* Hinc etià conjuges possunt abstinere ab usu conjugii, & optare, ne plures accipiant liberos, quam possint alere, dummodo, ut dixi, positivè non impediant nec alicuius procurent, *Perez. l. c. Bon. q. 4. p. 1. n. 12. Nav. c. 16. &c.*

IV. Licitè etiam contrahitur ob fines honestos extrinsecos, fini intrinseco Sacramenti (qui est mutua animorum conjunctio, & conjugium facti.

sanctificatio) non contrarios, v.g. ad pacem inter regna; vel illustres familias componendam, vel splendorem familiæ conservandum. Ita contra *Sanch. & Sylvium* docent *Prap. Pont. Gaspar. Hurv. Dia. p. 3. t. 4. R. 219. Mart. Perez. d. 18. f. 7. n. 7.* ubi cum *Dian. lic.* etiam permittit, ob divitias nobilitatem.

V. Validè, sed illicitè, contrahitur cum intentione negandi debitum, vitandi prole, vel etiam non educandi, mœchandi, &c. nisi tamen talis intentio in pactum deducatur, id est, nisi adjiciatur tanquam conditio obligans ad aliquid contrarium essentiaë matrimonii. Unde invalidè contrahit, qui vinculum matrimonii vult tantùm durare per annum, vel reservat sibi potestatem ad ulterandi, vel non reddendi debitum debitè exigenti, *vid. Perez. l. 6. c. 11. cc.*

VI. Contrahentes ut non peccent, debent esse in gratia, etiam tunc, quando per procuratorem contrahunt; quia verum Sacramentum suscipiunt, licet dormiant. Secus est de procuratore, per quem contrahunt, uti & de sacerdote copulante; quia nec suscipit, nec administrat Sacramentum, sed tantùm ut testis assistit, *Card. de Lugo de sacram. d. 8. f. 9. n. 155.*

VII. Conjux habet potestatem in alterius corpus, sed non ad exercendam libidinem, generationi adversantem.

VIII. Requiritur consensus de præsentis, verbo, scripto aut nutibus expressus: sufficit tamen exprimere per alium, ut si parentes pro filiis contrahant, his tacentibus *vid. Dian. p. 3. t. 4. Resol.*

272. Sufficit etiam 2. si alterius consensui præcedenti, & non revocato, alterius accedat. Unde si quis coram Parocho non verè consenserit, satisfaciat consentiendo postea, v. *Dian. l. c. R. 192.*

Quæres. An sufficiat consensus conditionatus?

Resp. I Sufficit conditionatus, sub conditione de præterito, vel præsentis, stante conditione, quia tunc contractus non suspenditur.

Resp. II. Sufficit sub conditione necessaria de futuro, dummodo contrahentes nõ intendant suspendere tantisper consensum, v. g. duco te, si cras sol oriatur. Item sub conditione de futuro impossibili, v. g. Si cælum tetigeris, vel de futuro turpi, modo non repugnet substantiæ matrimonii, & consensus sit absolutus, v. g. si patrem occideris. Ratio, quia tales conditiones habentur pro non adjectis, *Sanc. l. 3. d. 15. Mol. Fill. Less. l. 2. c. 18 d. 15. Lay Bon.*

Resp. III. Non sufficit sub conditione de futuro, quæ sit contra substantiam obligationis matrimonialis, v. g. si prols generationem impedire velis maleficio, vel victum comparare adulterio Patet ex *C. Fin. de condit. v. Sanch. l. 5. d. 10. Con. d. 29. dub. 3. Fill. &c.*

Resp. IV. Consensus sub conditione honesta de futuro est contractus sponsalium tantum, & nõ Matrimonii Quia hic debet esse de præsentis. Ob quam rationem non incipiet validari matrimonium sine novo consensu, postquam conditio impleta fuerit, ut docet *D. Tho. cum aliis apud Sanch. c. si Fill. Laym. & alii quidam putent, contrarium esse probabile, eo quod contractus cele-*

celebratus sub conditione honesta futura, hac impleta purificetur. Quod concedit *Bon. q. 2. p. 10. n. 20.* si contrahentes in eodem consensu manserint, saltem virtualiter.

DUBIUM II.

De Usu Matrimonii.

ARTICULUS I.

An usus matrimonii, sive actus conjugali sit licitus?

Resp. Per se est licitus & honestus. Quod est, de fide, & patet ex 1. Cor. 7. *Vxori vir debitum reddat.* Per accidens est illicitus in sequentibus casibus.

I. Si matrimonium à parte rei sit nullum: quod tamen si uterque ignorat, non peccat, nisi materialiter. Si uterq; vel alter id certò sciat, non potest, quocunque etiam periculo proposito, uti matrimonio. Unde si non potest sine periculo vitæ aut famæ, detegere impedimentum, nec sperare dispensationem, debet vel ingredi religionē (si necdum consummavit) vel fugere, vel petere divortium, ob conjugis sævitiam, v. g. vel adultrium, si tale sit, vel certè omnia incommoda patienter sustinere. *Bon. q. 8. p. 8. n. 16.*

II. Si matrimonium sit dubium. Et quidem si alter tantum dubitet, is non potest petere debitum: reddere tamen tenetur, cum alter habeat jus petendi. Si uterq; dubia fide contraxit, vel dubitat de ejus valore, neutri petere aut reddere licet